

Sanal Mezralar

– AZİZ REMZİ · 23 Mayıs 2022

"Kalem girmemiş harf ormanında kelâm devşirmektir işimiz."

Girdiğim dükkanın yazıhanesinin duvarında yazan yazıyı ilginç bulmuş ve ezberlemek için birkaç kez yinelemiştim.Etrafıma bakınırken orta boylu ,siyah kıvrıkcık saçlı adam tebessümle karışık selam verip oturdu. Ellerinini içi nasırlı , parmakları kalın ve uzuncaydı.Yüzü , yaz boyu güneşin altında tarlada yanmış çiftçi yüzü gibiydi.Ön dişleri seyrek , güleç bir adamdı.

Yazının altında ; vergi levhası,karınca duası,resimli maarif takvimi ve Şahmeran görselli levha vardı.Oturduğum deri koltukların derileri soyulmuş, çatlakmış yer yer delinmişti.

Kasabaya geleli neredeyse bir ay olmuştu.İlkez biri yüzüme bakıp selam vermişti.Insan olduğumu hatırladım.İşten atıldıktan sonra orada kalamazdım.Çocuklarımdan ve memleketimden arkama bakmadan apar topar kaçıp buraya gelmişim.Burası babamın bizi getirdiği ilk tatil kasabasıydı.İlk denize burada girmiştim.İlk yaz aşkımda burada tanışmışım.Çok güzeldi.Onu hiç unutamadım.O zaman buralar daha renkli daha güneşliydi sanki.Şimdi öyle mi?

Ayaklarım beni buraya getirdi."Sahil Sahaf " yazan bu küçük dükkan o zamandan beri hiç değişmemiş.Değişen sadece sahafın silueti.

On gün boyunca okuyacağımız kitaplarımızı almış ve o zaman tanışmışım bu mekanı.Belki de adamın o samimi gülüşü beni ta ötelere buraya getirdi.Samimi ve sıcak gülüşe bir de çay ikramı.Hatta babamla kitap üzerine yaptıkları o hoş sohbet...

Bilemiyorum...ruhum boğum boğum boğuluyor gibi.Ne deniz ne güneş ne sahil ne de begonyalar içimi rahatlatmıyor.

Haksızlığa uğramak mı, yirmi iki yılın hatırının olmaması mı? Yoksa en yakın eşinin bile arkasını dönmesi mi? Hangisinin elleri ilk önce ruhumun boğazını sıkıyordu?

Kafam çatlıyor, içim içime sığmıyor boğuluyordum..Boncuk boncuk terlemeye etrafa boş gözlerle bakmaya başladım.Sonra başımın döndüğünü hatırlıyorum.

- Heyy bey oğlum kalksana...kalk kalk!

Tansiyonun düştü galiba...İç şunu kendine gelirsin.

Gözlerimi açarken söylenen sözleri sahafın dizindeyken duyuyor olduğumu anladım.Başımı ellerinin arasına almış şefkatli ses tonuyla bana yardım ediyordu...Öyle ne kadar kalmışım bilmiyorum...

Yavaş yavaş ayağa kalktım.Sonra nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım.İçimdeki ses doğru yerde olduğumu söylüyordu.

Soğuk limonata ve elmalı kurabiye iyi geldi.

-Bizim buralı değilsin galiba.

-Çok mu belli oluyor?

-Aksanından fark ettim.

-Halbuki çokta dikkat ederim.

-Birkaç telefuzunuzdan anladım.Yoksa çok belli olmuyor.

İçime doğan güneşi hissediyordum.Konuştukça ruhuma çökmüş kara bulutlar dağılıyordu.

Devamı yarın